

סיפורו של מפקד הספינה ישראל חורב ז"ל

(רשמו: בנותיו אדוה דורית וסמדר)

לאחר תקופה ארוכה של ארגון אוניות מעפילים באיטליה יצאתי שוב עם אוניית מעפילים לקראת חג המולד, לנצל את שמחת החג של האנגלים, על מנת להוריד את המעפילים בשלום. הקשר עם הארץ היה טוב, הגענו ממש בחג המולד. הגענו לחוף נהריה, מתוך פזיזות והנחה שחוף נהריה הוא חוף עמוק, לא מדרתי את העומק וכך עלינו עם האוניה ממש על החוף במים רדודים. ירדתי עם סירה לחוף לראות מה אפשר לעשות. שלחתי את הסירה לנסות להוריד אנשים אבל הים היה חזק מידי והסירה התהפכה. ישבתי על החוף, רואה את האוניה מסתובבת עם דופן לגלים ונוטה על צידה, והכל באשמתי. הייתי מאוד עגום ולא ידעתי איך נצליח להציל את האנשים. מישהו הציע לשחות לאוניה עם חבל, לקשור אותו מהחוף לאוניה והאנשים יחזיקו בו ויגיעו לחוף. אני הייתי באפיסת כוחות לאחר שחתרתי בסירה מספר פעמים, מהאוניה לחוף ובחזרה, בניסיונות לחלץ את האנשים, וכך לא לקחתי חלק בהורדת המעפילים שאכן ירדו בעזרת החבל. אחר כך שמעתי שאישה אחת טבעה. האוניה היתה "חנה סנש", ועליה כתב אלתרמן בטור השביעי את השיר "נאום תשובה לרב חובלים איטלקי". היתה מסיבה גדולה והייתי אמור להיות בין אורחי הכבוד. אבל אסתר, אישתי, היתה אז בחודש התשיעי להריונה ולא היה לה מה ללבוש לאירוע חגיגי כזה. וכך אסתר ואני לא נכחנו במסיבה לכבוד הצלחת הורדת המעפילים מ"חנה סנש".